

Les fulles verdes

Joan GUASP

Afortunadament, entre nosaltres, no totes les fulles d'herba s'han secat. Moltes encara romanen ben verdes. La Plataforma de Docents acaba d'engegar una campanya per vigoritzar el que la Conselleria d'Educació ja voldria veure ben mort i enterrat: l'amor per l'ensenyament eficaç i lliure, l'amistat pel patrimoni cultural propi, i la passió per la nostra llengua. Com és possible que un Govern "nostre" legisli en contra nostra?

Acabo de llegir la magnífica traducció de *Fulles d'Herba* de Walt Whitman, que ha fet el jove poeta caimarienc Jaume C. Pons Alorda. Per treurer's el capell. Hem hagut d'esperar molta estona per llegir aquesta obra completa en català. Ja estàvem enamorats d'ella en les seves diferents versions o en l'edició original, però és digne d'aplaudiment, no només la tasca de traducció sinó també la de reescriptura, l'acurat treball que ha fet Pons Alorda. En els moments, administrativament tan hostils, que vivim culturalment i lingüísticament al nostre país insular, és molt d'agrair aquesta aportació de l'excel·lent amic de les llibertats individuals i col·lectives, i també de les paraules, que és l'esmentat Jaume C. Pons Alorda. Perquè no només ha fet una gran aportació a la nostra cultura, sinó també a la nostra identitat.

Llegint les *Fulles d'Herba* de Walt Whitman ens adonem de l'enorme importància que té la poesia en el si de tots els pobles i de totes les nacions. Les *Fulles d'Herba* és alguna cosa més que aquell impressionant i commovedor poema conegut per tots que és *Oh, Capità! El meu Capità!*, que hem recuperat aquests dies passats tot recordant *El club dels poetes morts*, tan magníficament interpretada per Robin Williams, desaparegut fa poc de manera deplorable i sobtada. És, així mateix, el gran llibre que ens convida a la resistència: "Un cop l'obediència és inqüestionable, un cop l'esclavitud és total". O quan fa aquelles emotives apel·lacions al coratge i a la lluita: "Enfrontar-se a la nit, a les tempestes, a la fam, al ridícul, als accidents, als rebuigs, tal com ho fan els arbres i els animals". O el bell cant dels que són fidels a si mateixos: "Tots canten el que els pertany a ells i a ningú més".

Oh, Poetes! Els nostres Poetes! Els docents de les Illes us tindran sempre presents. I els que estimem el país i la llengua també. Les fulles seguiran sent verdes tothora.